

— Давай, давай по-чевръсто! — подвижна му майсторътъ. Той се дръпна като парнатъ, и ржката му за снова живо. Духалото запъхка като разиграло се дете. Вгледа се въ него Гарчо, какъ раздухва огъня и пръска вжгленчетата на страни, какъ майсторътъ му мърда загорѣли устни и му се стори, че всичко въ единъ гласъ шепне:

— Язъкъ, Гарчо, никакъвъ майсторъ нѣма да станешъ. Смѣтка трѣбва да знаешъ, смѣтка... Защо си само губишъ времето?... — Ама така и така съмъ ходилъ презъ день на училище, само да не ме глобяватъ, така съмъ пасълъ овцетъ на дѣдо Вълко, така съмъ тичалъ по конетъ на Джамбазина, кжде съмъ ималъ време за смѣтки...

— Това не е оправдание. Смѣтка трѣбва да знаешъ и туй тоо...

Бай Каменъ издърпа зачервената гривна, Гарчо надигна чука, но ударътъ не излѣзе сполучливъ.

— Отваряй си очитѣ, момчее! — декна му майсторътъ, па стисна здраво чука и заотмѣрва вѣрни удари. А щомъ стана за вечеря, Гарчо се отупа отъ прахъта, притвори ковачницата и хвана улицата надолу. Когато се върна, софрата бѣше вече сложена.

— Кжде се дѣвашъ, бре? — попита го майсторътъ му.

— При бакалина.

— Аа, ти да не си се сѣтилъ пакъ за смѣтката? Ее?

— Така е, както си каза ти. Шмекеръ човѣкъ билъ, ей. Писа тамъ грамове, килограмове, умножава, ама да си кажа право, пакъ му не разбрахъ смѣтката... Азъ казва, продавамъ, па кой купува, да си отваря очитѣ.

— Много право ти е казалъ.

— Е, право е, — изпъшка Гарчо и поклати глава, сякашъ искаше да каже „право е, ама Гарчо и смѣтка ще научи“ — па си зае мѣстото до софрата.